

γέλιο. Καὶ περνοῦν ἢ εἰκόνας ἢ μὰ σιμὰ ἴστην ἄλλη. Κι ἄπάνω ἀπὸ κάθε εἰκόνα, ποῦ περναίει· κι ἄπάνω ἀπὸ κάθε ἐνθύμησι ποῦ γυρίζει, δυὸ λέξεις μόνο ζοῦνε, δυὸ λέξεις μόνον ἀντηχοῦνε· αὐταῖς καὶ μόνο — «Παιδί μου!»

Ἐρχίζω νὰ θυμοῦμαι. Ἐθυμοῦμαι τὰ φιλιὰ Της καὶ δροσίξιμα· ταῖς συμβουλαῖς Της Ἐθυμοῦμαι καὶ σωπαίνω. Ἐπθέλησα νὰ γράψω ἕμνο καὶ ἔγω Ἐθυμήθηκα. Καὶ γιὰ ἕμνος μένει δυὸ λέξεις πάλι· μόνο δυὸ λέξεις — «Μητέρα μου!»

Ἐλεξάνδρεια

Δημοῦθ. Α. Παπουτσόπουλος

ΣΟΝΕΤΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

Τὸ θεῖο χαμογέλιο ποῦ στολίζει
τὸ πρόσωπό σου τὸ ροδοπλασμένο,
ὦ ἀγνὸ κοράσι πολυαγαπημένο
πόση σὲ μένα εὐτυχία χαρίζει!

Τὸ ἴδιο πάντα, ἀθῶο, δροσολουσμένο
ὄλο τὸ προσωπάκι σου φωτίζει
κι ἄδιάκοπα σὲ μένανε χαρίζει
μὰ γλύκα, ἕνα μέλι ὄνειρεμένο....

Ἐχει μὰ μυστικὴν ὥραϊα γλῶσσα
ποῦ λέει σὲ μὲν ἄγάπης λόγια τόσα
ποῦ ὀλόχαρη ἀτέλειωτα μοῦ κραίνει

Ἐχει μὰ χάριν ὅπου μὲ μαγεύει
καὶ κάνει ὀλοένα νὰ θεριεύει
ἢ ἀγάπη σὴν καρδιά μου, ὦ ἀγαπημένη.

Ἐργος 1911.

Σπύρος Α. Παναγιωτόπουλος